

Nr 360.

Av herr **Nilsson** i Göingegården **m. fl.**, *angående uppskattningen av värdet av villaägares bostadsförmåner vid beskattningen.*

Enligt 24 § kommunalskattelagen skall skattskyldig, som bebor egen fastighet, såsom intäkt av fastigheten upptaga hyresvärdet av lägenhet, vilken han använder för sin, sin familjs och sina personliga tjänares räkning. Värdet av bostadsförmånen skall beräknas med ledning av i orten gällande hyrespris eller, om så icke kan ske, efter annan lämplig grund. I praktiken har taxeringsmyndigheterna i allmänhet bestämt hyresvärdet schablonmässigt till viss procent av taxeringsvärdet. Procentsatsen brukar angivas i de lokalt utfärdade anvisningarna för taxeringsarbetet. Självfallet brukar den normalt inte variera från år till år.

Den 1952 företagna allmänna fastighetstaxeringen innebar en väsentlig höjning av taxeringsvärdena. Höjningen uppgick i genomsnitt till mer än 50 procent. Skulle man då tillämpa samma procenttal för fastställande av hyresvärdet som under tidigare år, innebure detta följaktligen en väsentlig höjning av hyresvärdet. En sådan höjning av hyresvärdet framstår såsom olämplig med hänsyn till förekomsten av hyresregleringen, vilken för hyresgäster i stort sett fastlåst hyran — bortsett från bränslekostnader — vid samma hyresnivå som 1939.

Riksskattenämnden har numera utfärdat anvisningar rörande hyresprocentens bestämmande vid 1953 års taxering. Nämnden har förordat en sänkning av procenttalet, som emellertid är så obetydlig att ett tillämpande av riksskattenämndens anvisningar i de allra flesta fall skulle leda till ett högre hyresvärde än förut. En sådan hyreshöjning anser vi helt omotiverad. Så länge hyresregleringen består för hyreshus, bör även villaägare — vilket det här i allmänhet är fråga om — få räkna med samma hyresvärde vid årets taxering som vid tidigare taxeringar. Även om så blir fallet, har villaägarna dock åsamkats en hyreshöjning genom att fastighetsskatten stigit.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte uttala, att den genom 1952 års allmänna fastighetstaxering höjda nivån på taxeringsvärdena icke vid 1953 års inkomsttaxering bör föranleda ökning av det värde till vilket villaägares bostadsförmåner upptages.

Stockholm den 27 januari 1953.

Gust. Nilsson
i Göingegården.

Jöns Nilsson.

Karin Wetterström.
